

לחברת מתנחלים להסתלק מן האדמה ש- עליה התיישבו שלא כדין, אחרי גירושם האכזרי של הברודאים מן האזור. במכתבו זה, נראה בגין חלש יותר אף מייצק רבין. מדוע? האם ביגלל גאולה כהן? בוודאי שלא. ביגלל שימעות פרס? זה מצחיק. ביגלל אריק שרון, ישראל גלילי, גולדה מאיר? שטויות! רק אדם אחד יכול היה לעודד זאת למנחם בגין - מנחם בגין עצמו.

הוא פשוט לא יכול היה להתייצב מול ראוי ולראות שם מנהיג המפרק התנח- ליות. התדמית העצמית של שונה לגמ- רי.

כשאני קורא את מאמריו של ידידי עמוס קינן, נדמה לי שבגין הוא עמוס קינן שני, המבקש להגשים את תוכניתו של עמוס קינן הראשון, אך אינו יכול ביגלל גאולה כהן ושות'. לכן קורא קינן לבגין להתייצב בראש מחנה השלום, ללכת לב- חירות ולהשיג רוב מוחץ. למרבה הצער, מנחם בגין אינו עמוס קינן שני, וגם לא לובה אליאב שני. הוא מנחם בגין. מסתבר כי בגין אינו מוסוגל אפילו לפרק התנחלויות, אף לא כדי להגשים את חלום חייו: למי כור את סיני כדי לקנות את הגדה והרצועה.

ידיד בגין היה מסוגל לכך, ועשה זאת. גם כאשר מנחם בגין הרעיש עולמות כדי למנוע זאת ממנו. בגין היה מסוגל גל להתמודד עם בגין. בגין אינו מסוגל לכך.

כל חייו של מנחם בגין עמדו בסימן המילחמה. הוא גדל בפולין, בצל המיל- חמה המתקרבת. הוא הגיע לארץ במיל- חמה. הוא כבש את מקומו בהיסטוריה כמנהיג של מחתרת לוחמת. במשך קרוב ל-30 שנה ניהל אופוזיציה מילחמתית. היו שקיפו שלפתי. זו לילה. בגיל 64, ידעו לפתח איש-שלום בכל רמ"ח אבר ידיו. היה זה חלום יפה. חלום. מתהלכת בעולם אגדה האומרת כי דווק- קא אנשי-מילחמה הם עושי-השלום הטובים ביותר. ראה את ניכסון בסין. ראה את דה-גול באלג'יריה. וזהו שפות גמורה.

ניכסון הכיר במציאות הסינית, באיחור רב, כחלק מן המילחמה בבריית-המועצות. זה היה תרגיל איסטרטגי-פוליטי, ותו לא. הוא לא הביא שלום. דה-גול הכיר במפלת צרפת במילחמת-אלג'יריה, הסיק את המסקנות וחתם על הכניעה הבלתי- נמנעת.

בגין רחוק מזה מאד. מי שפיקפק בכך, צריך היה לעקוב אחרי נאומיו. הנאומים הם חייו של בגין, וי סיפור נאומים הוא סיפור חייו. במשך החודשים של יומת אל-סאדאת ירד הכושר הריטורי של בגין פלאים. נאומו בכנסת, אחרי נאום הנשיא המצרי שם, לא היה רק מאכזב מבחינה מדינית, אלא גם חלש מבחינה רישורית. פשוט נאום לא-טוב. באיסמאעיליה הוא התחלק. כל נאומיו בתקופה זו היו חלשים. הוא נאלץ להסתפק בהתחכמויות ובחינוניות. אך ברגע שהוא התיר את חרצובות לשונו, חזר בגין למלאו כושרו. כמו שחקן כדורגל שיצא סוף-סוף מהסגר ממושך, כבר למחרת הפיץ, ביום החמישי האחרון, בנאומו המילחמתי לפני עסקני המג- בית מצרפת, פרץ בגין שוב במלוא הדרו. במלוא כישורו הריטורי. היה זה נאום של מגוג גדול, ששיבץ עובדות ולא-עובדות כפסיפס הרציו, לו, ששיכר את מאזיניו אותו עצמו. הוא שלח ברקים ורעמים, ירס את יריביו המצריים, הוכיח שהם שקרנים, אנטי-שמים, כסילים, כפויי-טובה, וקיצור - עוכרי ישראל.

בגין נהנה מכל רגע, מכל מילה. לא אנשי-מילחמה לא יעשו שלום. כדי לעשות שלום, דרושות תכונות מסוימות. משריית-התנחלים התנכי הבין זאת. כא שר ציונה: "בקש שלום ורדפוהו", לא די לבקש, צריכים לרדוף. לא די לרדוף, צרי- יים לבקש, רודף-השלום צריך להבין את ריבו, עליו ל ח פוץ לחבין את יריבו. ושוקתיה-שלום צריכה למלא אותו, כשם שהאהבה ממלאה את הלבבות של זוג- אהבים. הוא צריך להאמין בשלום, לא ו ב א השלום ואת עשיית-השלום, שפועל כשמשמעו. השלום צריך להיות מופעל יידי, מוקד כישורנותו, מיקצוע ויעוד אחד.

אנשים כאלה אינם נמצאים בקרב שר- ות תנועת-החרות, ולא גוייסו לממשלת- בגין. אין הם מצויים גם בצמרת מופלגת-

העבודה. רודפייה-שלום נמצאים במקומות אחרים. הם יכולים לחלום עד כך שאני שיהיה-מילחמה יעשו את המלאכה במקומם. אך זהו חלום של כריחה, של התחמקות, של התפטרות מן התפקיד. איש לא ייאבק על ה- שלום מולד אנשי-השלום. ואם אזה אינם מסוגלים לכך, אם המו- ראי שהם ירדו וכוחם רב, הי מלאכה פשוט לא תיעשה.

האי השלישי:

אי-הרצון

נשיא מצרים סיפר כי שאל את עמי- תו ניקולאי צ'אוס'סקו, נשיא רומניה, שתי שאלות: האם בגין הוא איש-שלום, והאם הוא די חזק כדי לכפות את רצונו על עמו. כאשר השיב לו צ'אוס'סקו בחיוב על שתי השאלות, החליט אל-סאדאת לפ- תוח ביוזמתו.

למרבה הצער, שתי התשובות היו מבוססות על אי-הבנה. האם בגין הוא איש-שלום? הוא בוודאי משוכנע מכך. מי אינו רוצה בשלום? אולם לרצות שלום זה דבר אחד, לעשות שלום זה דבר אחר לגמרי.

כאשר סאדאת וצ'אוס'סקו מדברים על שלום, הם מדברים על שלום מסויים, השלום שלגביו קיים עתה קונסנזוס עולמי. עיקרה בתכלית הפשטות: כל השלום תמורת כל השטחים הכבושים. צ'אוס'סקו ואל-סאדאת האמינו כי בגין מוכן לשלום כזה. זאת כלבו של בגין קרב בין השלום ובין ארץ-ישראל השלמה, ברור כי ארץ-ישראל השלמה ניצחה. ודא רק היא, אלא גם ההתנחלויות כי סיני, ובוודאי גם בגין.

האם יש להאשים בכך את מנחם בגין? בוודאי כן. מעולם לא התיימר להיות אחרת. כולו הוא הציג את עצמו, כאשר התייצב לפני העם במאי 1977, וניצח בבחירות. בגין זה נבחר לשידטון עדידי עמי-ישראלי.

ומה אומר עמי-ישראל כעת. אחרי שקרו

במדינה

העם

זווה במרכז תל-אביב

האם אתה מוכן למות במילחמה הבאה? הרוב ענה: "כן!"

הידיעה הופיעה באמצע העמוד השלישי של הארץ, ביום השני השבוע, בין ידיעות על תקציב-האירועים לשנת ה-30 למדינה,

במילחמה הבאה, השתתפו בסקר לעת- קהל שתוצאותיו פורסמו באותו היום. הי סקר נערך מטעם מכון-המחקר המכובד ביותר בארץ, המכון למחקר חברתי שי- מוני, בשיתוף עם אותה האוניברסיטה העברית, ערב הפסקת השיחות של ה- וועדה המדינית בשבוע שעבר. על-פי סקר זה, קיימת אחדות-ידעים כימעט מוחלטת באוכלוסייה היהודית הי- ישראלית. 71% מתנגדים להתזרת השטי- חים הכבושים, גם תמורת שלום מלא. קיימת הסכמה כימעט פה-אחד (68%) שלא

מחקר של האוניברסיטה העברית: הפצצת העורף הישראלי במלחמה עלולה לגרום 7,000 הרוגים יש להכין את התושבים מבחינה נפשית מאת עמוס בן-זרדר סופר, הארץ שימוש בפצצות של מטוסים

הידיעה ב"הארץ", 23.1.78, ללכת למות בנפש חפצה

לנהל משאומתן עם אש"ף, ולא כל שכן להסכים להקמת מדינה פלסטינית לצד ישראל, גם אם יביא הדבר לשלום (91%). הנהגתו של מנחם בגין זכתה בתמיכה של 89% אחוזים. האם נשאלו אותם נשאלים בפירוש: "האם אתה בעד מילחמה נוספת, שבה תיהרג או ייהרג בני-ביתך?" בוודאי לא, היו עונים בחיוב. אך תשובותיהם באותו סקר מסתכמות באותה התוצאה.

דרישת התעשיינים לעידוד היצוא ונקיטת סנקציות בידי נהגיה-קטרים. לדעת העו- רך, היתה זו ידיעה שיגרתית. בלתי חשובה.

הכותרת היתה: "מחקר של האוניבר- סיה העברית: הפצצת העורף הישראלי במילחמה עלולה לגרום ל-7000 הרוגים - יש להכין את התושבים מבחינה נפשית." לא עלה בדעת העיתון לקשר ידיעה

מדיניות

המילחמה הקרה חזרה

ברוך השב, יוזמת השלום מתה! היתה התגובה האינסטינקטיבית של המימסד

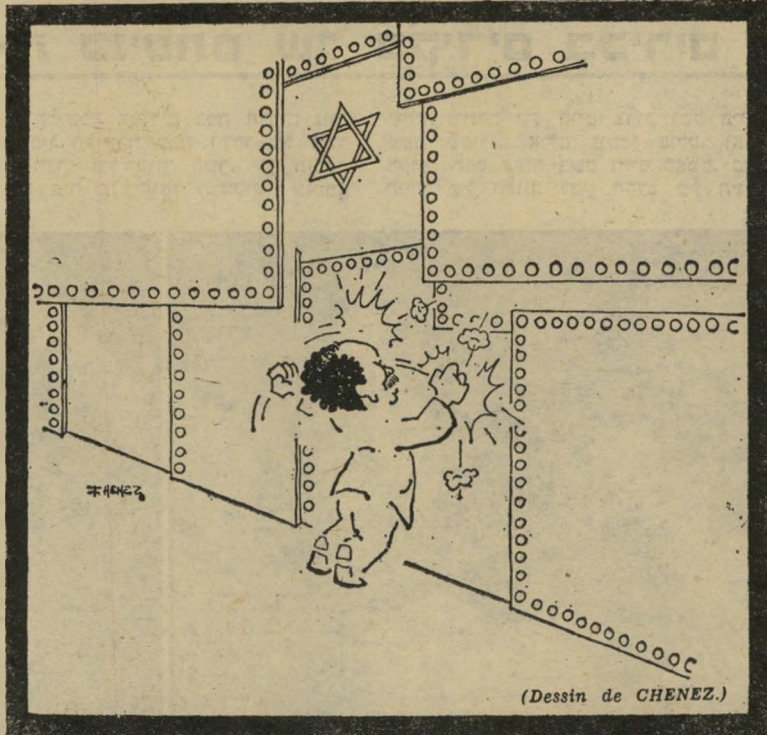
מבחינה מהותית, מתה יוזמתו של אני וואר אל-סאדאת השבוע. הרפואה המודרנית מאפשרת להשאיר בחיים אדם, אחרי שכבר מת למעשה. על-ידי טיפולים שונים, באמצעות מכור נות, אפשר לקיים את האיש במצב שכבר אינו חיים, אך עדיין אינו מות. כך קרה ליוזמת-השלום. היא ספגה מהלומת-מות באיסמאעיליה. כאשר הת- ברר כי ראש ממשלת-ישראל אינו מוכן לקבל אף אחד מעקרונות-היסוד של נשיא מצריים. כדי לחפות על כך, וליצור הרג- שה כאילו הושג משהו חיובי, הוסכם להקים את הוועדה המדינית והוועדה הצבאית.

דיוני הוועדה המדינית הופסקו על-ידי אנוואר אל-סאדאת, כאשר נסתבר לו כי לא זו בלבד שמנחם בגין אינו חולם כלל להסכים לזכות העם הפלסטיני להג- דרה עצמית, אלא גם אינו מתכוון לפנות את ההתנחלויות בסיני (ראה עמודים 13-14).

השבוע הנחיתה ממשלת בגין פה-אחד מכת-מות על שרידי היוזמה, כאשר הח- ליטה, "לדחות" את יציאת המישלחת הי- ישראלית לדיוני הוועדה הצבאית בקאהיר. למען הכבוד היהודי. מדוע עשתה זאת?

כתירון שימש נאמו הגדול של אנוואר אל-סאדאת במעצת-העם הצבאית בשבת. אולם לפי דעת כל המומחים בקאהיר, היה זה נאום מתון ביותר - המינימום שנשיא מצריים היה יכול לומר במצב שנוצר (ראה עמוד 23). הוא דיבר בשקט, נמנע מליים חריפות, כשהוא מסתפק ב- הגדרות כגון "שחצנות", "יהירות", בבואו

(המשך בעמוד 31)

סאדאת מול קיר-הברזל (שנה ב"הדמונד")

זו עם החדשות שבראש העמוד הראשון: ממשלתו של מנחם בגין החליטה "פה אחד" להפסיק, לפי-שעה, את דיוני הווע- דה הצבאית הישראלית-מצרית - השריד האחרון של מגע ישיר שנותר בעיקבות יוזמת-השלום של הנשיא אנוואר אל- סאדאת.

מי רוצה למות? כיצד מכינים את התושבים למרחץ-הדמים, שיהיה בלתי- נמנע בעיקבות הכישלון הסופי של יוזמת סאדאת? ניציגיהם של אותם 7000 הרוגים ו-28 אלף נפגעים, פצועים ונכים של העורף

כל הדברים שהוא לא חלם עליהם במאי 1977?

מה הוא אומר? אין הוא אומר כלום. האדישות המוחלטת, שבה קיבד עמי-ישראל את מאורעות השבוע, מפחידה ממש.

ייתכן שזוהו מצבירוח זמני. יית- כן שהעם שרוי עדיין בהרם, ואינו מוכן מזה מתרחש. יתכן שהרוב הי- דומם ימצא מחר את קולו, ויתקן- מם בוועם נגד התמצת ההזדמנות הגדולה ביותר בדורנו להבטחת את- קיומה של מדינת-ישראל בשדום. הלואי.